

Izhaja dvakrat na teden, in sicer v sredo in soboto ob 11. uri predpoldne ter stane z izrednim prilagam ter s „Kazipotom“ ob novem letu vrzd po pošti prejimana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6 60
pol leta 6 „ 60 „ 3 30
četrt leta 3 „ 40 „ 1 70

Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici, št. 7. v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročilnice se ne osirame.

Oglasni in poslanice se računajo po petit-vrstah če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje orke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

•Vse za umiko, svobodo in napredek! Dr. K. Lavrid

Uradništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadstr. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7. v I. nadstr. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorice. Depjal naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnishtvu.

„PRIMOREC“

Izhaja neodvisno od „Soča“ vsak petek in stane vse leto 3 K 90 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici 'n Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Pridige po naših cerkvah.

Po naših cerkvah grmi in treska — beseda Božja se tuje vedno redkeje. Izpred altolja in s priznani rohnjijo naši politikujoči nunci proti liberalcem, proti brezverskim časnikom, obirajo vasčane ter spravljajo na dan najskrivnostnejše reči iz kake družine, ki ne tlečejo v javnost ter duhovnika nič ne brigajo, opravljajo in lažejo, zalijo ljudi, huj-skajo človeka na človeka, politikujejo in pri-rejajo shode za občinske volitve, s kratka: če pojde tako naprej, bodo cerkve vse, drugo samo ne hiše molitve, ne veže božje, v katerih ima doneti vzvišena Izveličarjeva beseda. V tem oziru čujemo britke priložbe iz vsih strani dežele. Posledica je ta, da se ljudje odvrtaajo od cerkve. K maši se gredo, ali od pridige jo popihajo, ker nočejo poslušati samih zbadljivosti in politike, poslušajo le, če jih nunc med mašo vjame. Radi takih pridig vera peša kar očitno, in če čas ne bo ljudj v cerkah, razven starih zenic in kake Marijine hčere pa kakega devičarja, bo to zasluga takih znorelih pridigerjev, ki se pečajo v cerkvi le z drugimi rečmi, samo ne z besedo Božjo.

Ob posebnih priikah pa so se posebno goreči take vrste pridigarji, zlasti v romarskih cerkvah na razne dneve, ko prihiti mnogo ljudstva od raznih strani. Tak dan je bil Porcijunkulo.

V Vipavskem Sv. Križu imajo kapucinski samostan, kamor prihiti na Porcijunkulo mnogo ljudij. Letos so bili povabili za pridigarja nekega nuncia menda iz sorodne kranjske dežele. Prisel je in začel pridigati. Na dolgo in na široko je razkladal vero in trzvero, napadal pa je največ Vipavce. Rekel je: Marsikdo se pogubi, kdor ne veruje v nas, v škofo in papeža; odino mi smo, da resnico govorimo; ako nam verujete, boste izveličani, drugače pa pogubljeni; ako vam mi ukazemo, da se vrzite s strehe, in ako se tudi ubijete, naša sveta vera vas izveliča; ali ni boljše iti z vero v nebesa nego brez vere v pekel. Glejte Vipavce,

kdo jih je pripravil do brezverstva? Hudobni duh, brezverski časniki in spisi, tako da bi mi kmalu nič ne veljali na svetu. Torej, kristjani moji, ogibajte se Vipavcev, brezvercev, ker oni so nevaren element sveti veri. Končal je pa s pripombo o večnem pogubljenju. V pridigi je napadal na grd način tudi učiteljstvo.

Po pridigi se je slišalo v družbi kranjskih zenic, ko so se pomenkovale: Oh, boštra, kaj je na Vipavskem? Glejte, samo brezverstvo. Ne pustim več moza ili po vino na Vipavsko, ker se bojim, da bi tudi on ne postal brezverec. V družbi moških pa se je čulo: Par „stamperlov“ ga je ta nunc danes preveč spil. Bilo pa je tudi mnogo ljudij, ki so v jezi in ogorčenju govorili o pridigi. Za potrebni dež so imeli prositi, ne pa politikovati v cerkvi, obrekovati Vipavce pa povzdigovati samega sebe!

Za pridigarja na Kostanjevico k frančiškonom pa so bili povabili proslulega podgorskega nuncia Goloba, varuha Marijinih devic v podgorski fari. Ta nunc slovi po grdih besedah, katere rabi v pridigah, da dekleta zarudevajo in povešajo oči ter se matere zgrazajo in boje pohujšanja pri nedolžnih hčerah. Ta je pridigal za Porcijunkulo na Kostanjevici. Puhla je bila pridiga, kakor je puhel ves ta Golob. Da bi napravil vendar vsaj nekoliko efekta, je začel razlagati, da so ljudje, ki pravijo, da izhajamo iz opic, in ti ljudje so liberalci. Potem pa je v vsej svoji znani ljubeznivosti začel, da naj gredo liberalci v Afriko k opicam — menda zato, da bi ostal on sam z Marijinimi hčerah!

To so res lepe pridige! Zlasti je imenitna ona v Sv. Križu. Osaben in napihnen mora biti oni pop, ki se je tako povzdigoval ter zahteval, da se mora verovati v duhovnike, škofo in papeže, ker le oni so, ki govorijo resnico; ako se njim veruje, bodo zveličani, če ne pa pogubljeni! Ha, kaj ne zasluži tak človek, da bi se ga z bičem pogrnalo iz cerkve? Take vrste ljudi, farizeje in lažnive pi-mouke, je preganjaj Kristus, in

če bi danes stopil na zemljo v cloveski podobi, bi vzel bič pa pregal take znorele farje! Veruje se v Boga ne pa v grešnega popa, v škofo in papeža! Obrekovanje Vipavcev z brezverci in klic, da naj se ogibajo Vipavcev, pa je dobro preracunjena hudobija in skodoželjnost.

Škodovati hoče Vipavcem, zategadel je v cerkvi hujskal ljudi proti njim. — In zenice so prav razumele namig, ker so rekale, da ne pustijo možem na Vipavsko po vino, da ne postanejo brezverci! Že tako prede trda vinogradnikom, sedaj prihajajo pa se pridigarji, ki v cerkvi naročajo, da naj se ogibajo Vipavcev. Naravnost škodovati hočejo Vipavcem, pa le za to, ker si zamisljujejo, da so brezverci. Pop v Sv. Križu si je izmislil ter se z'agal, da so Vipavci brezverci, samo da je pokazal svojo skodoželjnost do ubogega kmeta.

Tu se vidi, kake prijatelje ima kmet celo v cerkvi! Če jeseni ne bo kakega zna-nega odjemalca, ker bo žena tarnala in ga rotila, po vino, naj se zahvalijo „pridigarju“ na Porcijunkulo. Ženske so le se preveč in preveč zaverovane v posvečene gospode in možje so prepovustljivi „radi ljubelega miru“.

Dejstvo pa ostane, da s takimi pridigami odganjajo vse pametne ljudi od cerkve in brzčas jih tudi odženejo. Po drugi strani pa je najbolje mazilo za take razjarjene pope utesenje bire in manj drugih pripovčkov, potem bi bili že bolj krotki! — Pred vsem pa manjka našemu ljudstvu izobražbe. Izobrazbe je premalo. Če bi bilo te dosti, potem bi ostali take vrste pridigarji osamljeni, potem bi nehali vse politikovanje v cerkvi, potem bi bili duhovniki res le duhovniki. Le zadostna izobrazba ljudstva se more uspešno postaviti v bran nekrščanskemu počenjanju katoliških politikujočih nunccev z našim ubogim ljudstvom. Zato pa moramo delati z vsilo na izobraževanje ljudstva!

DOPISI.

Iz Gorice. — Nismo se motili, ko smo opozorili čitatelje na protikritiko „Goričinega glasbenika“, ki je očitno hodil, kar se tiče udrihanja po osebah in ne-

stvarne polemike, v šolo k proslulemu A. K., ali pa bil v tem oziru sam svoj učitelj! Sicer pa izborna duševna hrana „Goričini“ bravecem v teh pasjih dnevih!

Kaka pa je ta protikritika? Menda si ni mogel izbrati pisun „Goričine“ protikritike boljsega zrcala kakor omenjene dopise, v katerih se tako izborno zrcali njegov „znataj“. Že v predzadnji „Soči“ smo omenili, da se bode udrihalo po g. Komelu, in nismo se varali. Kar se tiče „stvarnega“ odgovora, pa bodi omenjeno:

Najprej se spravi v svojem odgovoru, bolje rečeno zagovoru, na gimnazijsko mašo, in hoče oprati samega sebe, oziroma g. Mrcino! On trdi, da lahko presliši organist mašnikov glas. Res je tudi, toda pri gimnazijskem organistu je bil drug vzrok, da ni zadel pravega glasu pri rezponzorijih. On igra namreč rezponzorije po znani tabeli, na katerih so napisani rezponzoriji v vseh tonih. Najprej se mora prepričati, v katerem tonu poje duhovnik, potem mora poiskati na tabeli temu primeren rezponzorij; ako vpostevamo se znano Mrcinovo konfuznost, moramo priti do zaključka, da za to Mrcinovo liho glede rezponzorijev ni treba iskati vzroka ne v preslišanju duhovnikovega glasu, ne v presibkem mašnikovem petju in ne v nemiru na koru. Povemo mu pa, da pravi organist ne rabi tabele, in ravno vsled tega, ker hoče biti povsod slavjen kot dober organist, smo omejili nimbus tega večšega organista. Njegov pouk glede intonacije in glasovnega načina pa odklanjamo, ker smo se hoteli „z intonacijo“ le poljudno izraziti. Omenja tudi, da je lahko mašnik slab pevec, ki menjuje vsak hip glasovni način, vsled česar spravi organista v nemalo zadrego. Smešno! On govori tu v obče, mi smo se pa bavili s konkretnim slučajem. Pri gimnazijski maši ni duhovnik ničesar zakrivil. Ali se hoče s tem, da govori v obče o vseh mogočih slučajih, izmuzniti ter prikriti svojo hibo?!

Kako se zna „Goričin kritik“ izviti in pri tem spraviti našo kritiko (seveda misli pri tem vedno le na g. Komela) v temno luč, dokazuje zopet ona dolga klobasarija o „staccatu“. V svoji kritiki smo pribili dej-

Islandski ribič.

Pierre Loti.

Roman. Iz francoščine prev. Fran Šturm.

(Dalje.)

V hišo gospe Tressouleur se pride skozi starinska vrata, vzdiana med masivnimi granitnimi stebri. Kadar pritiseš za kljuko, se odpro ta vrata sama, ker se vsak hip zažene vanje s ceste silna sapa, ki potisne človeka v sobo, kakor bi ga kdo porinil v hrbet. Soba je nizka in globoka, prevlečena z belim apaom in okrašena s slikami v zlatih okvirjih. Tu je videti samo ladje, ki plujejo proti pristanu ali pa se potaplajo sredi morja. V kotu na konzoli stoji kamenita podoba matere božje, ovenčana z umetnim cvetjem.

Ti stari zidovi so čuli že dokaj glasnega petja mornarjev, videli so že dokaj hrupnega, divjega veselja. Tu so se zbirali v starodavnih, nemirnih časih korzarji, in dandanes hodijo tu sem Islandci, ki se ne razlikujejo mnogo od svojih prednikov. In mnogo človeških življenj se je zaigralo in odločilo v pijanosti za temi hrastovimi mizami.

Marjetica je torej šivala v svoji sobici ter poslušala pogovor, ki se je vršil za steno med gospo Tressouleur in dvema „penzijonistoma“, ki sta ga počasi srkala.

Stara dva sta govorila o lepi novi ladji, ki so jo gradili v pristanišču. Bila sta mnenja, da ne bo še tako hitro dodelana, da bi se mogla udeležiti prihodnjega lova na Islandu.

— E, seveda ne bo gotova! je ugovarjala gostilničarka. Če vama pa rečem, da je že včeraj najela moštvo! Vsi, kar jih je bilo poprej pod kapitanom Guermeurjem na „Mariji“, ki bo sedaj prodana in razdrta, pridejo sedaj na „Leopoldino“. Pet mladih fantov je podpisalo včeraj pred mojimi očmi pogodbo, tu, — pri tej mizi, — z mojim peresom. — Tako! — In rečem vama, lepi fantje! Laumez, Tugdual Caroff, Ivon Duff, mladi Keraez iz Tréguréra, — in veliki Jan Gaos iz Pors-Evena, ki velja za tri druge!

„Leopoldina!“... Komaj je začula Marjetica ime te lepe ladje, ki bo nosila odslej Jana na svojem krovu, že se jej je vtisnilo v spomin neizbrisno, za večno.

Ko je prišla zvečer v Ploubazlanec ter šivala pri svoji mali svetilki, jej je samo to ime neprenehoma šumelo po glavi. In že to jo je navdajalo z neko tajno žalostjo. Imena oseb in imena ladij imajo svojo lastno fizijonomijo, rekel bi, neko skrivno misel. In ta nova, nenavadna beseda, „Leopoldina“, jej ni dala miru. Pregarjala jo je in mučila kakor neznanca, sovražna sila. Pričakovala je pač, da odpouje Jan tudi letos z „Marijo“. To je poznala, bila je že na njenem krovu, in vedela je, da jo je varovala Marija vsa dolga leta na njenih nevarnih potih. In za to jo je vznemirjala ta nepričakovana izprememba.

Toda kmalu si je začela prigovarjati, da je vse to nič več ne briga, da se je vse, kar je v zvezi z Janom, ne tiče prav nič več. In zares, kaj je moglo biti njej na tem, je li on tu ali tam, na tej ali oni ladji,

doma ali na daljnem morju?... Ali se bo čutila bolj ali manj nesrečno, kadar bo on na Islandu, ko posije zopet toplo poletno solnce na samotne kočje in zapuščene, skrbne žene, ki žive v njih; ali tedaj, ko začne na novo jesen ter privede ribiče zopet v domovino?... Vse to je bilo zanjo jednako brez pomena, jednako brez veselja in brez nade. Med njima ni bilo več nikake vezi, ničesar več, kar bi ju zblíževalo, saj je pozabil celo na ubogega Silvestra. — Morala sta se torej udati v zavest, da so pri kraju te jedine sanje, to jedino hrepenenje njenega življenja. Treba se bo ločiti od Jana, od vsega, kar je v zvezi z njim, celo od imena „Island“, pri katerem je vselej zatrepotala v neki tajni, božajoči bolesti — zaradi Jana. Odpoditi bo treba vse te misli, pomesti vse to iz možganov in si dopovedati, da je končano, končano za vselej...

Ozrla se je sočutno na ubogo staro ženo, ki je zaspala na ognjišču. Potrebovala je njene pomoči, toda skoro pride čas, ko umre tudi babica. In potem, čemu delati, čemu se ubijati, čemu živeti?...

Zunaj se je zopet dvignil zahodnik z novo silo; deževne kaplje so začele iz nava svojo tiho, tožečo godbo, tisto monotono, hladno godbo. In tudi iz njenih oči so začele teči solze, solze zapuščene sirote. Na ustnicah je začutila njihovo slano grenkobo, in tiho so kapale na njeno šivanje, kakor tisti poletni deževi, ki jih ne pripodi nikak veter, ki se vsujejo nepričakovano, v težkih kapljah iz prenapolnjenih oblakov. Nič več ni videla, čutila se je uničeno, stemnilo se jej je pred to grozno praznoto njenega življenja; zganila je široko jopo gospe Tressouleur ter legla k počitku

som namestništvenega odloka z dne 25/VI. t. l. stev. 177714/II. vpeljalo je trgovin-sko ministerstvo po prizadevanju kmetijskega ministerstva z dnem 20. junija t. l. za sedaj za dobo do 30. septembra t. l. po vseh kra-ljevinah in deželah, zastopanih v državnem zboru, z izjemo Trsta, Istre in Dalmacije, brzojavno službo za vremensko napoved (prognozo.)

Vremenska napoved, ki jo daje c. kr. centralna naprava za meteorologijo in geo-dinomiko na Dunaju, priklopi se vsaki dan razun nedelj in praznikov navadnim brzo-javkam za kurze (orzne kurze) in so tem nekako nadaljevanje. Napoved obstoji iz 8 skupin, ki imajo po 5 črk in slede nepo-sredno po zadnjem denarnem kurzu v brzo-javki. Od teh 8 skupin črk velja šesta skupina za Gorisko-Gradišcansko in Kranjsko.

V vsakem brzojavnem uradu je razobešen stalno „ključ“, s pomočjo katerega si poišče lahko vsakdo pomen posameznih peterih črk. Ta ključ dobiva se tudi v brzojavnem uradu za ceno 4 vinarjev. Kdor hoče torej izvedeti, kakšno bode vreme, poišče naj si najprvo v brzojavki 6. skupino črk in po-gleda nato v ključu, kaj pomeni posamezna črka. Od skupine nanastajo se prve štiri črke na vreme od večera onega dne, katerega je napoved dana do večera naslednjega dne. Peta črka pove vreme naslednjih 24 ur.

Z ozirom na to, da je osebje brzojav-nih uradov z delom preobloženo, se ni mo-glo naročiti temu, da bi one brzojavke o napovedi vremena razbesedilo. Zato bi bilo-jako želeli, glede na to, da bi se vpeljane na-redbe bolj udomačile, če bi se dobila s po-sredovanjem občinskega predstojnika v krajih, kjer se nahaja brzojavna postaja, spo-sobna oseba, ki ima za stvar potrebno ve-selje — mogoče učitelj, duhovnik ali občins-ki tajnik — ter bi s tem malo potrudila, da bi brzojavka v črkah zapisala v besede ter to napoved z dovoljenjem brzojavnega predstojnika razobesila na uradni deski.

Da bi se o napovedi vremena tudi one občine in oni kraji okoristili, ki so raztreseni in oddaljeni od brzojavnega urada, bi lahko po potrebi šolski otroci ali tudi pismonoše in postni seli raztolmačene vremenske napo-vedi razširjali.

Ker pa ni mogoče v vseh slučajih brzo-javk na ta način razširjati, dalo bi se jih raz-pošiljati tudi z vidnimi znamenji, katera je postavljati na visocine, ki se jih od daleč opazuje. Taka znamenja napravljajo se s po-močjo karvanih plošč, zastav, iz vrbja pletenih cilindrov, krogel, košev ali s pomočjo zra-koplovov.

Županom gornjega političnega okraja se nalaga, naj skrbijo, da se splošno vpeljane brzojavne napovedi o vremenu ljudstva ko-likor mogoče oznanijo. Po preteku letosnje dobe (30. septembra) poroča naj sem vsako županstvo, v koliko so se kmetovalci okori-stili o tej upeljavi in naj stavi, če potrebno, tudi predloge, kako bi se zamoglo doseči s

pomočjo brzojavne službe za napoved vre-mena največ koristi za kmetijstvo.

„Katoliško delavsko društvo“ v Mirnu je društvo, katerega je toliko potreba, kakor trna v peti. To društvo je v Mirnu le za zdražbo in hujskanje. Iz tega društva se obrekuje po „katoliških“ listih drugo tam-kajšnje pošteno in dobro društvo ter se dela preprij, kakor pač klerikalci niso za drugo nego le za zdražbo. To „katoliško“ društvo hoče dne 28. t. m. razviti svojo društveno zastavo, ter se radi udeležbe obrača s po-sebno okrožnico do drugih društev, da bi se udeležila slavnosti blagoslova in razvitja „ka-toliške“ zastave. Pričakujemo, da društva, ki drže kaj na svojo čast, se ne odzovejo ta-kemu vabilu, kajti z udeležbo bi le podpirali preprijlivi in zdražbarski element v Mirnu. Takega namena pa ne sme imeti nobeno društvo, ki kaj gleda na dobro ime in čast. Klerikalci naj le sami praznujejo na dan 28. t. m. v Mirnu razvitje zastave krmizljavega „katoliškega“ društva.

Banglas glede vodno-močne na-prave v Soči. — Tvrška Ganz & Comp., Leobersdorf-ova strojarnica na Dunaju, na-merava napraviti na najvišjem delu Soške reke v občini Trenta vodno-močno napravo in jo uporabiti za izdelavo in prenos elek-trične moči v Gorico, v Furlanijo in v Trst. V ta namen nameruje se sezidati blizu iz-virka Soče 11 metrov visoko dolinsko zajezo in prijeti na primerni način izvirke Kranjsko-gorskega postranskega potoka, potokov Zad-nica in Minarnica, da bodo potem poganjali napravo 8 turbin po 4500 P. H. v vasi Soča, in sicer na zemlj. parc. št. 32., 35. in 34/1.

V to svrhu se razpisuje v smislu VI. razdelka vodno-pravne postave z dne 28. avgusta 1870. dež. zak. št. 41 in minister-jelne naredbe z dne 25. marca 1883. drž. zak. št. 41 kakor tudi na podlagi III. poglav-lja obrtne postave z dne 15. marca 1883. drž. zak. št. 39, komisijonelno poizvedbo in obravnavo na licu mesta v sredo dne 24. avgusta t. l. in prihodnje dneve, pri kateri naj se podajo ugovori, katerih se ni uže poprej tu uradno pisмено podalo, ker sicer bi se smatralo, da so in-teresenti zadovoljni z namenjeno napravo in z odstopom oziroma z obležitvijo zemljiš-čnega posestva, in bi se, ne glede na poznejše ugovore, dovolilo nameravano napravo — ako se ne najde uradoma nikakega pomisleka. Načrti in tehnični popis projektirane naprave so tu uradno razpoloženi interesentom na vpogled do komisijanskega dneva.

Od c. kr. okr. glavarstva v Tolminu, dne 1. avgusta 1904.

Dostavek. — Komisija se snide dne 24. t. m. ob 8. uri zjutraj v Baumbach-ovi koči, dne 25. ob 6. uri zjutraj pri izviru Soče in dne 26. t. m. zopet ob 6. uri zju-traj v Baumbachovi koči.

Uboge šolske sestre! — V Gorici v ulici Sv. Klare imajo „uboge šolske sestre

Notre Dame“ svoj zavod za deklice. Zavod je jako dobro obiskan in ubogim šolskim se-stram se godi od dneva do dneva boljše. Zato pa tudi kupujejo hišo za hišo v ome-njeni ulici. Nad polovico jedne strani dolge ulice Sv. Klare je v njihovi posesti. Doslej so imele majhen ponizen napis nad uhom, -seveda v nemškem jeziku, in pridevek „arme Schulschwestern“ je bil napisan debelo. Sedaj pa so preslikale hiše ter napravile velik na-pis „Institut d. a. Schulschwestern „Notre dame“. Tisti mali a pomeni „armen“. Menda so sprevidele pobožne sestre, da je bil tisti pridevek o ubožnosti vendarle prevelika farbarija za občinstvo, pa so skrile svojo „revščino“ v sam a. Nò, tako je po-šteno, se bolj posteno pa ho, če tisti a po-polnoma odpade.

Veselice Marijine družbe v Podgori je dala povod dopisniku „Primorskega lista“, da se je zaletel z vso vneomo, katere ne bi pričakovali v tem poletnem času, v „Soča“ in liberalce. Veselice se nočemo dotikati, saj je vsakomur znano, kaj lahko napravijo č. g. kurati kot igrovdodje in Marijine hčerke kot igralke. Dopisnik pravi doslovno: „Vzemimo n. pr. ako bi se zdaj ponovilo onogrozovito preganjanje kristijanov, ali bi bilo tudi zdaj toliko mučencev? O kaj se!“ Torej nima dopisnik sam toliko zaupanja v vrle trume Marijinih hčera, ne veruje, da bi slo ono mladeniško plemstvo, s svojim plemstvom odlikovano na Brezjah po g. dr. Kreku, v smrt za svoje prepričanje? No, mogoče ima dopisnik prav.

Toda, sedaj pride na vrsto „Soča“. Kaj je „Soča“? „Soča“ je glasilo goriskih jani-čarjev v pravem pomenu besede, „Soča“ je umazana cunja s svojim vrednim sinčkom „Primorcem“. Menda je le preveč vplivala letošnja vročina na dopisnika iz Podgore! Od kdaj imajo cunje otroke oziroma sinčke? Svojo iznajdbo naj pusti patentirati in naj jo takoj pošlje slavnim ginekologom, ki gotovo niso še prišli na take nenaravne pojave.

„Soča“ je torej glasilo, žleb in cunja, in če kdo trdi, da je dopisnik „Primorskega lista“ se pri zdravi pameti, ko se mu že tako mešajo pojmi, tudi sam ni zdrav. Ma-rijinih družb pa nam ni treba hvaliti, ker poznamo statistiko in vemo, da ravno Ma-rijine hčere napravijo največkrat Mater Božjo za staro mater. In taki dopisi so hrana na-semu ubogemu ljudstvu, dobro, da mu jo nudi „Primorski list“ sam enkrat na teden.

Oznaniilo. — Izvečki iz plačilnih na-logov za osebno-dohodninski davek cenilnega okraja „Gorica-mesto“ in političnega okraja „Gorica dežela“ bodo razpostavljeni za vpogled skozi 14 dni, računajoč od 8. avgusta t. l. ob uradnih urah pri davčnem oddelku c. kr. okrajnega glavarstva, ulica Kapucinska št. 16., I. nadstrop.

Sadna razstava v Radovljici. — Odbor za prireditve razstave je ravnokar poslal na vsa županstva po Slovenskem in sicer Kreniske, Štajerske in Primorske ter

nekaterim županstvom Koroske, r a z s t a v n e p l a k a t e. Županstva so naprosena, da te gotovo nalepijo na vidnih krajih in so ista prošena, da temu občekoristnemu podjetju sploh gredo na roko in je pospešujejo.

Jurist g. Bogumil Vošnjak, znan na-sim čitateljem po svojih „Zapiskih mladega potnika“, priobčenih lansko leto, potuje sedaj po Rusiji. Obiskal je tudi velikega misleca grofa Tolstoja na Jasni Poljani.

V pravoslavje hočejo prestopiti. — Iz Čedadna nam pišejo: Na bregu Kladija je cerkev sv. Andreja; blizu cerkve je pokopa-lišče, v katero pokopavajo mrlične od vasi Črničrvh, Erbeč, Kal, Zapotok in Gorenjivas. Ker je bilo tole pokopališče preveč ozko, so vasnjani Erbeča, Črnegavrha—in drugih vasij prašali županstvo v Tarčetu, da bi jim raz-širili pokopališče. Poglavarji na komunu, vi-doč, da vas Črničrvh je največji, da pokopa-lišče sv. Andreja je daleč od Črnegavrha pet kilometrov in se pot zavoljo strmega brega je nevarna, in po zimi pa še bolj zavoljo snega, namesto razširiti staro pokopališče, so sklenili sezidati novo in tudi majhno cerkvico v Črnemvrhu. To pokopališče je že pred dvema letoma nareto in zahvaljeno. Potem so šli vasnjani v nadškofijo v Videm vprašat, da naj se požegna pokopališče; čudili so se veliko, kadar so slišali, da kurija ne pripusti, da se požegna pokopališče. Zavoljo prepove-danja viših na komunu in velike stiske se ni smelo pokopavati v staro, zatorej od časa, ko je bilo novo pokopališče zahvaljeno do zdaj, so bili vsi mrlični pokopani v novo po-kopališče brez duhovnika.

Se more vedeti, da v vsem te-lem času se je dostikrat slo v Videm v kurijo za da bi bilo mogoče sprostiti ta zegen. Vidoč trdost od kurije je en veliki gospod zastop-ljen z vasnjani, gleda priti enemu duhovniku iz Črnegore, ker jezik, ki se govori v Črni-gori, je enak, kakor tisti, ki govorijo v Črnem-vrhu. Ta duhovnik bi ne bil pod nadškofij-sko kurijo v Vidmu in tudi ne pod župni-škom sv. Petra iz Nedije; z oblastjo, ki mu bo podana od njega višega, bi požegnal novo pokopališče in cerkev in potem bi sto-riil v Črnemvrhu vse duhovne rači.

Manire se je šel učiti. — Tisti pre-ljubezni nunc v Podbrdu, katerega so pred kratkim od tam tako lepo naslikali v „Soči“ ter mu povedali, kar mu gre za njegov zlobni jezik, Tinče iz Trente, je bil šel pred časom v Ljubljano. Od tam je pisal nekemu svojemu kolegi v „vinogradu Gospodovem“, da se je šel v Ljubljano manire učiti za ka-nonično vizitacijo. Šel je v Ljubljano, prišel je tudi nazaj, ali o maniri ne vidijo Podbrčani nič. Morda jo je izgubil po poti! Zanimivo priznanje pa vendar tiči v tistem pismu, da namreč podbrški nunc ni imel nikake ma-nire, da se je moral iti učiti manire v Ljub-ljano. Ker je pa po povratku niso zapazili na njem, pojde najbrže še enkrat, učiti se jo v Ljubljano. Če se ga potem kaj prime, že sporočimo.

XVII.

In spremljal ju je, — gotovo pojde z njima do doma.

Stopali so vsi trije, kakor bi šli za pogrebom temu mačku, in ta spreved je postal slednjič skoro smešen. Tupatam so se že nasmihavale dobrodušne mamice, ki so stale na vratih. V sredi je stopala stara Ivona z ubitim mačkom; na njeni desnici Marjetica, vsa pordela in zmedena, na levi Jan s ponosno dvig-njeno glavo in zamišljenega pogleda.

Med potjo se je bila uboga starka hitro umirila. Popravila si je sama ruto ter začela molče opazovati zdaj jednega zdaj drugega svojih spremljevalcev. Njeno oko je bilo sedaj mirno in jasno.

Tudi Marjetica ni črhnila besedice, ker se je bala, da bi dala s tem Janu priliko, da bi se poslovil. Ho-tela bi bila, da bi vedno počival na njej ta topel po-gled, ki ga je dobila od njega, da bi stopala z za-prtimi očmi in ne videla ničesar drugega, da bi sto-pala dolgo tako ob njegovi strani, kakor v sanjah, da bi se ne vrnila še tako kmalu v svoje prazno, temno domovje, kjer izgine vse to v prazen nič.

Na vratih je nastal trenutek neodločnosti, ko se je zdelo, da so skoro nehala srca biti. Babica je vsto-pila, ne da bi se obrnila; potem Marjetica, počasi, ob-otavljaje se; in slednjič je vstopil še Jan...

Bil je na njunem domu prvokrat v svojem živ-ljenju; gotovo brez vsakega namena; kaj je neki hotel?... Ko je stopil čez prag, si je snel klobuk. Prvo, kar je zagledal, je bil Silvestrov portret, ovit z majhnim mrtvaškim vencem iz črnih biserov. Približal se mu je počasi, kakor grobišču.

Marjetica se je ustavila sredi sobe ter uprla roke ob mizo. Jan se je sedaj ozrl krog sebe, in sledila je tudi ona temu dhemu pogledu, ki je splaval po nju-

nem ubožstvu. Zares ubožno je bilo domovje teh dveh zapuščenih bitij, ki sta se združili tu, v kljub vsemu redu in vsej snagi, ki je vladala v njem. Morda se mu vsaj malo zasmili, ko bo videl, v kaki rev-ščini živi tu med tem ogledanim zidovjem, pod slam-nato streho. Nič več nekdanjega bogastva, samo bela postelja, lepa »gosposka« postelja je je še ostala, in nehote so obstale Janove oči na njej...

Ničesar ni izpregovoril... Zakaj neki ne odide?... Stara babica, ki je bila še tako fina v svojih svetlih trenutkih, se je delala, kakor da se ne zmeni zanj. In tako sta stala drug pred drugim, nema in plaha, in njuna pogleda sta se slednjič spojila kakor v priča-kovanju velikega vprašanja, ki ima priti vsak hip.

Toda trenutki so potekali, in zdelo se je, da po-staja njun molk vsako sekundo vstrajnejši. In gle-dala sta se vedno bolj globoko, kakor da se ima zgo-diti nekaj velikega, svečanostnega, ki se mudi in noče še priti.

— Marjetica, je izpregovoril s tihim, resnim gla-som, če ste še zadovoljni...

Kaj jej je hotel reči?... Slutila je nekaj velikega, odločilnega, ki je prišlo vanj hitro in nenadno, kakor je bila pri njem sploh navada, in česar se ni še upal izgovoriti...

— Če ste še zadovoljni... Lov je bil dober to po-letje, prihranil sem si nekaj denarja...

Če je še hotela!... Kaj je hotel? Je-li prav umela? Bila je kakor uničena pod neizmernostjo tega, kar je zaslutila v njegovem še neizgovorjenem vprašanju.

In stara Ivona je napela uho v svojem kotu, ču-tila je, da se bliža sreča njeni koči...

— Lahko bi se vzela, Marjetica, če ste še za-dovoljni.

... In potem je čakal njenega odgovora, zama-n... Kaj jej je tiščalo usta, da ni mogla izpregovoriti?... Čudil se je, strah ga je obšel, in ona je to dobro opa-zila. Oprta z rokama ob mizo, vsa blede, je stala tu široko odprtih očij, nema, otrpla, podobna umira-jočemu...

— Odgovori vendar, Marjetica, je izpregovorila babica, ki se je bila dvignila ter prišla bliže. Vidite, gospod Jan, to jo je iznenadilo; oprostite jej. Naj pride k sebi, in odgovori vam takoj... Sedite malo, gospod Jan, in pijte z nama kozarec jabolčnika...

Toda ne, Marjetica ni mogla odgovoriti; v svoji ekstazi ni mogla najti besede več... Torej je bilo ven-dar res, da je bil dober, da je imel srca. Našla ga je tu, svojega pravega Jana, takega, kakoršnega si je vedno mislila sama pri sebi, v kljub njegovi krutosti, v kljub njegovemu plahemu izogibanju, v kljub vsemu. Dolgo jo je bil preziral, in danes je prišel po njo, — danes, ko je bila revna. Da je ravnal tako, je imel gotovo kak povod, katerega izve pozneje. V tem trenutku ni mislila na to, da bi ga vprašala za vzrok, ali da bi mu očitala žalost svojih zadnjih dveh let... Vse to je bilo sedaj pozabljeno, zdelo se jej je v jedni sekundi tako silno daleč v tem sladkem vrtincu, ki je objel njeno življenje... Ostala je nema, toda njene mo-kre oči so mu govorile, kaj čuti zanj. Globoko, glo-boko so ga gledale te oči, in po licih so jej začele teči debele, goste solze...

— Bog vaju blagoslovi, otroka moja, je rekla babica. In jaz ga hvalim od srca, vesela sem, da mi je dal čakati to starost, da vaju vidim tako, predno umrjem.

(Dalje pride.)

Da se ne pozabi! — Dornberški kaplan je imel, kakor smo zadnjič povedali, volilni shod v cerkvi v Dornbergu. Govoril je le o volitvah, molil za zmago, potem so sli pa — pit! Vino je teklo od miz, še nikoli toliko vina zastoj, so pravili ljudje. Kaj za to je postavljena v Dornbergu cerkev? — Postavili so jo pač v to svrhu, da bodo molili v njej, ne pa da bo kak kaplan prirejal shode za občinske volitve. To je skandal, kaj takega se ni bilo v Dornbergu, tako onečastenje cerkve kriči do neba. — Dornberžani pa dajo brez dvoma primeren odgovor na tako nekrščansko početje na dan volitev.

Rantelesenjo stotnika Casatiya je pokazalo, da je imel revolver, s katerim se je vstrelil, kaliber 6 mm. Kroglica je šla skozi čelo v možgane ter se zapletla vanje.

Udovi Brasovi se obrača na bolje. Mogla je že vstati za pol ure. Naznanili so jej tudi smrt Casatiyeva. Rekla je na to ginjena: ubožec, nehal je trpeti.

Staro pokopališče prodajajo. — Dva načrta imajo na magistratu, po katerih bi se staro pokopališče ob Tekališču Fr. Jos. porabilo za stavbe. Inženir Brezadola misli, da naj bi se prostor proti Tržaski cesti porabil za hiše z malimi stanovanji, del proti Tekališču Fr. Jos. pa naj bi se predelal v javen vrt. Izvedenec Resen pa hoče imeti tam novo cerkev, za katero se nabirajo že dolgo časa prispevki, drugo pa naj bi se prodalo privatnikom. Na magistratu so naklonjeni Resnovemu predlogu. — Pa tudi sedanje pokopališče smejo prodati. Kakšno je, je znano. Potreba po novem, čednem in suhem pokopališču je prav ziva!

Jaka Fon v Kredu, vulgo „ta mičkena reč“, ima še vedno prevrogo kri. Zato se včasih zadere v koga po nepotrebi v cerkvi. Tako se je proti koncu minolega m. zaletel v robisko vas ter jej očital marsikaj, kar pač ni bilo treba, pristavil pa še, da je robiska vas na slabem glasu. Jaka Fon je storil to le radi tega, ker niso volili možje od Robov „katoliško-narodno“, ker torej nečejo biti farski podrepani, marveč samostojni možje. Če se v petnajstih letih rodi par otrok nezakonskih v kaki vasi, to pač ni tako strašno hudo v primeri z dejstvom, da se jih rodi v tistem času iz farovžev v neizmernem številu. Pravil je tudi, kako se hodijo šolske deklice kopat ter gledat dečke. Take reči sploh ne tičejo v cerkev, naj se govori o taki reči kje drugje, ako je istinita, ter se jo zabrani. Sicer je pa stresal le svojo jezico nad robisko vasjo, kakor to sploh delajo politikujoči nunci, ki klerikalcem vse dovolijo, nad naprednjaki pa se venomer spodikajo. Fon je sicer že večkrat zvedel, kar mu gre — ali sedaj po našem mnenju ne zasluži več, da bi se kdo razvnel radi njega. Naj govori, kar hoče, v cerkev, kjer se ne oznanja beseda Božja, pa sploh ni treba hoditi!

Vrzite se s strehe! — V uvodnem članku je povedano, da je pridigar na Porcijunkulo v Sv. Križu rekel: Ako vam mi ukazemo, da se s strehe vrzite, in ako se tudi ubijete, naša sveta vera vas izveliča... Če torej Pre Karleto v Avčah ali pa Štefca v Sempasu komu ukaže, naj se vrže s strehe, ter se ubije, ga naša sveta vera izveliča. In to se mora verovati, ker nunc v Sv. Križu je rekel, da ako se njim veruje, bodo ljudje zveličani, drugače pa pogubljeni. — Če bi se kdo takemu ukazu protivil, potem seveda ga hudič zivega pohrusta... Kaj tako daleč je že prišla sveta katoliška vera?!

Slavje prostovoljne požarne brambore v Postojni, ki se vrši dne 14. t. m. povodom 25-letnega obstoja društva, je glede sporeda zaključen in pridobil svoj sijaj s tem, da koncertuje v jami postojniški slavnoznanova vojaška godba slav. pešpolka štev. 87; po zaključeni jamski slavnosti se bo vršil koncert v hotelu „Tri k rone“ z izbranim sporedom.

Nov slovenski časnik. — Danes smo prejeli prvo številko novega slovenskega časnika. „Slovenski Štajerc“ bo izhajal v Kamniku vsaki drugi četrtek in velja za celo leto 2 K. Program mu je odločno naroden.

Iz Soče so potegnili 62 let starega železniškega čuvaja Andreja Kumarja iz Bat, ki je stanoval v ulici Campi. Šel je v Sočo v bližini konjederca. Dva dečka, H. Frankovič, 13 let star, in Al. Volc, 10 let star, sta vlekla truplo iz vode. Prenesli so truplo v mrtvašnico.

Izpred sodnišje. — Neki Julij Alfano sedi v zaporih radi tatvine. Dali so mu na prošnjo citati neko knjigo iz knjižnice. Cital

je, potem pa napisal na neko stran take besede, da so ga radi njih poklicali pred sodnijo ter mu prisodili 1 mesec zapora.

Angelj Calligaris iz Skocijana, star 22 let, je dobil 3 mesece trde ječe s postom vsak mesec, ker je pretil s smrtjo Fr. Facanoniju.

Vincenc Mužina iz St. Ferjana je dobil 14 dni zapora, ker je pretepal stariše.

Herman Kocjancič iz Bracana in Anton Lasič iz Vrtojbe sta se zoperstavljala redarjem. Dobila sta za to po 6 tednov trde ječe vsak.

Topolov ne prodajo. — Za jutri je bila določena prodaja topolov na Živinskem trgu, ali tehnični odsek na magistratu je vstavil to prodajo.

Dete padlo v Koron. — 15 mesecev staro dete Trampuševo, po imenu Jožef, v ulici Torrente, je prišlo do Korna ter padlo v vodo, ko se je starejša sestra nekoliko odstranila od njega, poklicana od matere. Nekdo je našel potem dete z glavo v vodi. Kmalu bi se bilo zadusilo.

Brat okradel brata. — Policiji je naznanil Guglielmo Imperatore, laski delavec iz kraljestva, da mu je ukradel brat razno obleko ter okoli 32 K, odnesel mu je tudi delavsko knjižico. Tu se zopet vidi, kakšni tički prihajajo delat v Avstrijo.

Za trgovce s sladkorjem. — Kakor znano, je vlada minole jesen v dogovoru z ogrsko vlado predložila državnemu zboru načrt zakona, po katerem ima finančna uprava pravico pobirati 3 K 50 h davka od met. stota sladkorja pri izvozu na Ogrsko in v zasedeni deželi. Ista določba velja za sladkor, ki prihaja k nam z Ogrskega, in sicer od 1. septembra 1903. Ker pa državni zbor ni odobril tega zakona, sta se vladi dogovorili, da od 1. avgusta 1904. do objave zakona prejemnik, oziroma trgovec plača ta davek, ako ga ni mogoče izterjati od odposiljatelja. Ta naredba ima namen, da prepreči mogote sleparije.

Velike vojaške vaje, ki se imajo vršiti meseca septembra, bodo, kakor poročajo z Dunaja, obustavljene radi pomanjkanja vode, ako bo trajala taka suša, kakor je sedaj.

Velike cesarske vojaške vaje na Češkem bodo odpovedane, ako suša tekem štirih tednov ne preneha.

Obesil se je včeraj v St. Petru pri Gorici okoli 70 let stari Pecencič. Pravijo, da je bil zmešan že dlje časa.

Na delu pri železnici od Podbrda do St. Petra pri Gorici je 10.000 delavcev, in sicer 7000 pri trvdki Redlich & Berger, 3000 pri trvdki Sard-Lenassi. Ugodno vreme jako pospešuje delo.

Omnibus na kolodvor. — Izpred hotela „pri zlatem jellenu“ vozi k vsakemu vlakom omnibus. — Ker mu lahonski „Corriere“ napoveduje boj vsled slovenskega napisa, moramo pa mi priporočiti ga rojakom, ki prihajajo v Gorico ali odhajajo po železnici.

Sobe za prenočišča. — V hotelu „pri zlatem jellenu“ so vse sobe za prenočišča prenovljene ali docela nove, a na čistoto se pazi z največjo skrbnostjo. Gotovo je, da bo zadovoljen s prenočiščem vsakdo, ki pride v ta domači hotel. Cene so prav nizke, od 60 kr. do 1 gl.

Bralno in pevsko društvo „Čaven“ v Skriljah priredi dne 14. avg. plesno veselico, pri kateri svira veteranska godba iz Prvačine, K obilni udeležbi vabi — odbor.

Javni ples priredijo fantje v Pevmi v nedeljo dne 7. avgusta na lepo okinčanem prostoru g. Fogarja. Svira oddelek goriske godbe. Zvečer čarobna razsvetljava z lučjo „acetilen“.

Javni ples priredijo dne 7. t. m. prvaški mladeniči. Svira bo vojaška godba. (Domača slučajno zadržana.)

Odprti lekarni. — Jutri pop. bosta odprti v Gorici lekarni Pontoni-Kürner.

Razgled po svetu.

Tržaska pristaniška dela. — „Neue Fr. Presse“ priobčuje: Dela za razširjenje tržaska pristanišča bi se imela sicer začeti še le s septembrom, ali podjetje bo vstanu, da se prihodnji teden prične z deli. Konsorcij je ukrenil vse priprave, da se bodo dela vršila hitro in brez pretrganj. Zgradnja potrebnega orodja, strojev, ladij je že naročena in podjetje se je v zmislu vsprejete obveze, da se bo oziralo na domačo industrijo o naročanju ladij, poslužilo vseh malih ladjedel-

nic, kakor one v Rovinju, Piranu, Miljah, in je njim poverilo napravo potrebnega ladijskega materiala. Prihodnje dni prično že z zasipanjem. Za zasipanje v Schetti so že prirejena mostna dvigala. Tudi za razširjenje kolodvora pri sv. Andreju so že ukrenjene priprave, ker je arsenal dovolil uporabljati rampe do arsenala. Tudi pomorska oblast gre na roko, ker je dovolila v bližini lazareta prostor za izdelovanje „blokov“. Za dovoljenje enega kamenoloma so že storjeni potrebni koraki in se prično dela, čim dospe politično dovoljenje.

Kako znajo omltane države širiti omiko med divjimi ljudstvi. — V enem tednu so Američani ubili veliko stevilo Kotov, Angleži 300 Tibetancev, Holandci 500 Ahincev, Nemci 300 Hererov. Kmalu bodo vsi divji narodi civilizirani.

Neobičajna cerkev. — V mestu Heidelberg je cerkev, ki je unicum svoje vrste. Imenuje se cerkev sv. Duha. To je edina cerkev na svetu, kjer se vrši služba božja istočasno po protestantskem in katoliškem obredu. Zid po sredi deli dve kongregaciji.

Jubilej Gibraltarja. — V četrtek je bilo 200 let, odkar so Angleži zavzeli Gibraltar, ga utrdili ter postavili tako na vratih Sredozemskega morja stražo. Španska se je trudila opetovano, da pridobi zopet Gibraltar, ali Angleži ga ne odstopijo. V luko pride na leto okoli 5000 ladij, največ angleških.

37.000 kron za tri čute. — Iz Londona poročajo: Minolega leta je povodom neke nesreče na železnici zgubil trgovec s tobakom neki Friderik Salomon in Southporta vonj, okus in tip. Tudi je skoraj oslepel. Sodišče v Liverpoolu mu je sedaj prisodilo 37.000 kron odškodnine.

Baron, ki vozi z avtomobilom prisiljenca. — Dne 1. t. m. sta pobegnili iz Ljubljane prisiljenca 17letni Ludovik Bauer in 17letni Mat. Handl. Baron Bornovi gozdarji so ju dobili na Lojblu. Dečka sta med potjo izvršila nekaj tatvin. Baron Boren je z avtomobilom v spremstvu orožnika oba prisiljenca pripeljal v Ljubljano. Prisiljenca bodeda pač pomnila, kedaj sta se poleg barona v avtomobilu vozila nazaj v prišlino delevnico.

Čerep Spiridovič v Splitu. Demonstracije proti škofu Nakiću. — Dne 29. m. m. je prišel v Split g. Čerep Spiridovič, predsednik „Slavjanskega občestva“ v Moskvi. Ogronna množica naroda ga je čakala in mu priredila prisrčne ovacije. V imenu meščanstva sta ga pozdravila zupan Milič in poslanec dr. Majstrovic. Ta hip se je na obali čulo: „Živila glagolica!“ Slučaj je bil namreč, da je z istim parnikom prišel tudi splitski škof Nakič. Narod, ki pozna svojega „dobrega pastirja“, ga je hotel soglasno pozdraviti z omenjenim vsklikom. G. Čerep Spiridovič se je izkrcal ob burnih pozdravih naroda. Množica na obali se je razdelila, orožniki in redarji so obkrožili škofa Nakiča ter ga spremili do njegove palače. Nato je ljudstvo obkolilo kočijo, spreglo konje in ob pevanju ruske himne odpeljalo g. Čerepa do hotela, kjer je še množici govoril.

Mednarodni kongres socialistov se bo vršil v Amsterdamu od 14. do 20. t. m. Pred tem bo še veliki nemški kongres.

Samomor grofice. — Na 25. pr. m. je šla grofica Foska Manir, ostavljena soproga grofa Colloreda, ki živi na svojem dvorcu blizu Montablano pri Vidmu, na pokopališče ter se vstrelila z revolverjem proti srcu. Zadeta pa baje ni smrtno.

Moderne tatic. — Pred kratkim je v Parizu električni tramvaj povozil in usmrtil 70 letno staro Gout. V bližini nesreče sta bili dve elegantni gospi, ki sta začeli neusmiljeno jokati ob trupu. Le težko ju je bilo spraviti stran. Rekli sta, da je ponesrečena njuna sestra. Pozneje pa se je pokazalo, da sta bili oni dve tatici, ki sta odnesli zlato uro, verižico in denarnico z večjo svoto denarja svoji „ubogi sestri“. Policija ju je prijela.

Turška krvočernost. — Iz armenskega mesta Muš so dala sledeča poročila o zadnjih turških grozovitostih napram Armencem. V Sassumu so Turki oropali 45 vasi, v katerih je prebivalo 12.650 oseb, 8000 izmed teh je Turke ubil. Armenci so se hrabro branili celih 8 dni v grovciju Talarik napram 14 turškim bataljonom, ki so jih napadli. Nečuvna grozodejstva so se pri tem dogodila, veliko žensk se je potopilo v reki z otroci vred, da bi se rešile turškega nasilstva. Turkom je poveljeval vali iz mesta Tiflis, kateri je dal povelje, da naj se trupla Armencev razkosajo, da bi evropski delegatje ne mogli se prepričati, kako so Turki onečastili trupla Armencev, predno so jih usmrtili. Popotniki pripovedujejo, da je reka Ti-

gris polna človeških členov. Vali se je vrnil v Muš in pripeljal s sabo žene in otroke kot sužnje. Zdej pa prisiljuje načelnike armenskih vasi, da podpišejo addresso udanosti na sultana. Vse to se zgodi pred očmi velevlasti, katere smatrajo nedotakljivost Turčije za nujno potrebno: češ harmonija in mir Evrope je drugače v nevarnosti.

Roparji na železnici. — Na brzovlak, ki vozi vsak večer iz Čikaga v St. Louis na svetovno razstavo, je skočilo te dni pet črno našemljenih mož, oboroženih s samokresi. Vdrli so v vozove in pobrali potnikom za 3000 dolarjev denarja in mnogo drugih dragocenosti. Nekateri potniki so poskakali z vlaka. Roparji so nato izginili brez sledu.

Častihleplni japonski cesar. — Če hoče zvedeti za rodbinske zveze in za rod raznih vladarjev sveta, si lahko omisli takozvani Gothaer Almanach. Seveda je v tem koledarju zastopana samo prava, priznana plava kri. Japonski cesar dosedaj še ni bil notri. To ga je žalilo. Zato je stopil v zvezo z uredniki almanaha, da bodo odslej tudi njega in njegov rod uvrstili. Piše se tudi, da je na japonskem dvoru vladala nezadovoljnost, ker drugi dvori v Evropi niso uradno zalovali, ko je umrla japonska cesarica. Japonski dvor je namreč vselej zaloval, če je umrl kak evropski vladar.

Francija in Vatikan. — Proces proti „nepokornima škofoma“ v Lavalu in Dijonu se je že začel, vendar bo trajalo dolgo, preden se izreče sodba. Škof lavalski se dosedaj ni podvrgel kuriji, ki zahteva njegov odstop. Ker pa se v Vatikanu boje, da bi nastal v njegovi škofiji lahko verski razkol, proglasi papež je v najskrajnejšem slučaju nad škofom cerkveno izobčenje.

Anglija in Vatikan. — Kardinal Vanutelli je bival nekaj časa na Irskem, kjer je s svojim nelaknim nastopanjem povzročil spopade med katoliki in protestanti. Angleška vlada mu je posebno zamerila to, da se je tudi v protestantskih občinah izizzval kazal v svojem kardinalskem ornatu. Anglija je zaradi tega poslala v Rim noto, da podobno nastopanje cerkvenih velikavev ne pospešuje sedanje prizadevanja katolikov na Angleškem, da bi si izposlovali popolno svobodo za verske obrede.

Vojna med Rusi in Japonci.

Novije vesti s bojišča. V Seulu v Koreji se proglasili obsedno stanje. Korejanci prete z uporom proti Japoncem. — Japonci so bili odbiti pri Ančičavu in istotako pri prelazu Dalin. — Pri Tomučenu se je odlikovala ruska artilerija, kar se priznava tudi od japonske strani. Japonci so imeli strasne izgube. — Med Hajcengom in Liaojangom se nadaljujejo hudi boji. — „Kasuga“ se baje ni res pogreznila.

Kolik ima Rusija vojakov v Mandžuriji?

Iz Mandžurije priobčuje „Neue Freie Presse“ zanimiv dopis. Nekdo ji poroča iz Harbina, da tja od meseca februarja vsak dan pride 5 vojaških vlakov. V vsakem vlaklu je 700 mož, izvemsi seve vlake, v katerih se vozi artilerija. Na dan torej pride tja povprečno 3500 ali 105.000 mož na mesec. Japonci s svojim prodiranjem vedno bolj olajšujejo Rusom koncentracijo. Rusi hočejo do skrajnega trenutka varovati moči svoje glavne vojne sile.

Neki tuji trgovec, ki je došel iz Harbina v Čifu, poroča, da je v zadnjih petih tednih došlo tja 110.000 ruskih vojakov. Vsi so bili dobro preskrbljeni in dohajanje nadaljnih čet se je izvršilo redno. Šest mlinov melje neprestano in zita je v izobilju, ker ga Kitajci radi prodajajo in ga Rusi dobro plačujejo. Tudi za ranjence je v Harbinu dobro preskrbljeno. Japonske ujetnike so odposlali v Tomsk, kjer ravnajo 2 njimi zelo dobro. Železnica deluje počasi, toda izvrstno. Vsakih 10 vrst je napravljena stranska proga, da olajšuje promet.

Japonska podivjanost.

Vojni dopisnik Nemirovič Dančenko pripoveduje o nastopnem groznem prizoru: Opozorili so me na neki mali prostor. Solnce je zgalo siino, da sem si opeknel roko, ko sem prijel za bajonet, ki je stal v piramidi. V bližini sem zapazil veliko plahto, ki je pa imela grbo. Izpod plahte so segli štirje pari nog, dva para sta bila v čevljih, dva bosa. Te poslednje noge so bile trde, otekle. Plahta je pokrivala nekaj groznega. To sem vedel, a vendar me je gnalo, da bi videl. Okolo so stali vojniki razkavih zaprašeni obrazov. Eten kozakov me je povabil, naj pogledam in solze so mu zalile oči. Grozen je bil prizor, ko smo vzdignili plahto. Tri mrtva trupla so imela še obveze, kakor so jih nadedli zdravniki in po katerih je bilo spoznati, da so bile rane le lahke, da so bili vojaki le lahko ranjeni in da bi bili kmalu

ozdraveli. Ali imeli so še druge rane. Obrazi, ustnice, pokrite s strjeno krvjo, na enem brada presabljana, na vseh kolena razbita; na prsih karakteristične rane, verna slika japonskih bajonetov v prečni prerezi. Nekateri rane, ki so bile še čiste, so pričale, da so bile prizadete že mrtvim vojakom. In kakov je bil izraz obrazov mrtvecev! Kako plašen, mučen!

Navadno se ne veruje takim vestem. Pripisuje se jih pretiranju korespondentov. No, v tem slučaju ni možno tajiti. Mučenike so fotografirali. Pozvani so bili zdravniki in tuji vojaški pooblaščenici. — Po natančnem ogledu je bil sestavljen zapisnik. Na ogledovanju so na enem truplu konstatirali 28 ran, razbita kolena, razsekana prsa. Na drugem truplu so konstatirali 16 ran. Zapisnik so podpisali don J. de Bourbon, polkovnik Semih, francoski, ameriški in menda tudi švicarski vojaški agent.

Ogromne zgube Japoncev pred Port Arturjem.

Kakor poročajo iz Čifu, je slikal neki Rus, ki je dospel tja dne 29. julija preko pigeonskega zaliva, zadnje boje okolo Port Arturja, na sledeči način: Zemlja se je tresla ob groznem streljanju, ki je pričelo dne 26. julija ob 4. uri zjutraj ter ponehalo se le dne 28. julija po noči. Rusi so zgubili baje 5000 do 6000 mož. Japonci so se borili na svojih ponovnih napadih na vztočne utrdbe s fanatično hrabrostjo, toda bili so od krogelej in granat doslovno pokoseni in istočasno so jih tudi mine na stotine ugonobile. Njihove zgube se cenijo na 20.000 mož. Rusi imajo v oblasti vse vztočne utrdbe, ki vodijo na Zlato goro. Japonski batalijoni so se popolnoma izmučeni in oslavljeni umaknili proti vzhodu. V Londonu ne verjamejo, da je padlo toliko Japoncev.

Vladivostoška eskadra.

Ruske križarke so se v ponedeljek povrnilo v Vladivostok, potem ko so na njih pohodu izvršile celo vrsto vojniških akcij. Afnožino japonskih ladij so križarke pogreznile, tako tudi nemški parnik „Thea“ in angleški „Knight Commander“. Ta dva sta očitno vozila vojno kontrebando za Japonsko. Ladije so bile potopljene, ker niso imele dovolj premoga, da bi zamogle pluti do Vladivostoka. To postopanje je po ruskem mnenju s stališča mednarodnega prava opravičeno. Sum je nastal takoj, ko so Rusi oba parnika pregledali in kapitana ladij sta priznala, da vozila vojno kontrebando. V Vladivostoku so bili častniki križark v pomorskem klubu zivahno pozdravljeni.

20.000 Japoncev na poti proti Liaojangu.

„Petit Parisien“ poroča iz Petrograda: 20.000 Japoncev se je v Inkavu izkrcalo ter marsirajo naglo proti Liaojangu. V Niuevangu so pustili malo posadko.

Boji okoli Port Arturja.

„Reuterjev biro“ poroča iz Čifu: Iz Niuevanga dosli parnik „Fucav“ je blizu Čifu vzel iz neke džanke na krov sedem možkih, 4 ženske in enega dečka, ki so dne 2. t. m. zapustili Port Artur. Begunci pripovedujejo, da se je vrnil na Volčjem hribu severno od Port Arturja krvav boj. Japonci se bili raz sedem hribov odbiti. Osem železnih vlakov je baje pripeljalo ranjence v mesto. Rusko brodovje, ki se je navidezno povrnilo iz rekognosicijskega pohoda, je obstreljavalo bližajoče se japonsko brodovje. V Čifu dospeli Kitajci pripovedujejo, da so Japonci vzeli baje dve utrdbi na vztočni obali, čiju posadka je bila prešibka. Toda Japonci so morali ti utrdbi zapustiti, ko so bili tudi od drugih odbiti.

Korejeci proti Japoncem.

Vesti iz Koreje javljajo, da tam povsodi vre proti Japoncem. Možno je sicer, da so te vesti nekoliko pretirane, ali to je gotovo, da je v Koreji stranka, ki je največja nasprotnica Japoncem že zato, ker poslednji hočejo preosnovati Korejo.

„Kasuga“ — potopljena.

„Giornale d'Italia“ poroča, da se je potopila japonska oklopnica „Kasuga“. To je silna izguba za japonsko brodovje, taka skoro, kakor izgubljen bitka na suhem. „Kasuga“ se je potopila podobno, kakor prej „Hacuse“: zadela je na eno onih min, ki so raztresene po Rumenu morju. Tudi port-artursko brodovje je zapustilo pristanišče in prizadelo Japoncem nekaj izgub.

Hajčeng v japonskih rokah.

Tri dni se napadali Japonci z vso vstrajnostjo Hajčeng. Končno so bili Rusi primorani, žrtvovati Hajčeng ter so se umaknili proti Ančančaju.

Toničeng

so tudi vzeli Japonci. Baje so bile velike izgube na obeh straneh. Japonci poročajo, da so Rusi izgubili 1500 mož, oni pa le 400!

Umikanje ruske armade na Mukden je začelo na celi črti.

Za Port-Artur.

Tudi angleški listi poročajo, da so Japonci tri dni zapored naskakovali Port-Artur, ali da so bili odbiti z grozovitimi izgubami, ne da bi bili dosegljivi. Govori se, da je padlo 15.000 mož. Rusi so baje prepričani, da Port-Artur ne pade. Tudi iz Amerike se čujejo take vesti.

Narodno gospodarstvo. Sadna razstava v Radovljici.

Naproseni objavljamo:

Letošnje leto je v naši domovini tako-rekoč pravo sadno leto. Kakor govore poročila iz raznih krajev, bo sadja skoro povsod obilo, in čeravno so po raznih krajih nevihte s točo tudi na sadnem drevju naredile precej škode, vendar se more reči, da bo letošnji sadni pridelek mimo drugih let izjazen. Izlasti bo veliko jabolk. Posebno pa se v tem oziru letos odlikuje naša lepa Gorenjska, ki bo imela, kakor vse kaže, veliko in lepega sadja.

To dejstvo pa je zarodilo v nekaterih gorenjskih rodoljubih misel, da bi se privedila letos na Gorenjskem sadna razstava, in sicer se je izbral kraj za razstavo Radovljico, ki je nekako središče Gorenjske.

Misel sadnih razstav je pri nas Slovenih, bi rekli, skoro popolnoma nova. Dočim po drugih kulturnih deželah prirejajo večkrat in torej nekake permanentne sadne razstave, se ta misel pri nas še ni ukoreninila. *)

In vendar mora vsak razumnik pripoznati, da so razstave ono sredstvo, ki največ pripomorejo k napredku, ker razstava podaja celotno sliko o stanju in napredku te ali one kulturne stroke. Tako je tudi s sadjarstvom.

Da bi bilo sadjarstvo pri nas že na višini napredka, tega pač niti z daleka trditi ne moremo. In vendar je sadjarstvo ona gospodarska točka, katera bi nam poleg živinoreje donasala največ dobička, ako bi jo znali dovolj izkoristiti. Ali tega se je treba učiti.

Učimo pa se najlaže na sadnih razstavah, ki so prave učilnice sadjarstva. Na razstavi najdemo prvič v tesnem okvirju sadje malone vseh vrst. Tu vidimo torej na prvi pogled, kaj je lepo in dobro in kaj ni. Zaradi tega se na sadne razstave, ki so vendar v prvi vrsti strokovne razstave, ne sme pošiljati samo najlepše sadje, marveč in temveč tudi sadje nižjih vrst; ker le tako je mogoče spoznati, koliko je potreba izboljšanja v sadjarstvu, zastopnem na razstavi.

V spoznanju potrebe strokovnega podučka so prireditelji razstave tudi dokaj razširili program razstavi. Ne le, da bo razstava trajala en celi mesec, t. j. od srede (17.) septembra do srede (16.) oktobra t. l., da bo tako mogoče vsakomur, ki ne razpolaga s časom vsaki dan, ogledati si razstavo; — marveč na razstavi bo dovolj prostora za velike množine sadja iz cele Kranjske. V ta namen se gradi v bližini Radovljice posebno razstavno poslopje v paviljonskem slogu iz lesa, kjer bode prostora okoli 400 stirskega metrov. Nadalje je odbor naprosil že zdaj nekatero strokovnjake sadjarstva, da bi na razstavi učili in predavali o izgoji sadja, o načinu uporabe sadnih pridevkov in o načinu razpečavanja sadja. Razum naprosenih strokovnjakov bode svobodno tudi drugim na razstavo došlim vesčakom, da porabijo dano priliko in povedo svoje dobre misli. Le tako bo smoter razstave popolnoma dosežen. Ali da se pouk čim bolj olajša, poklicani so vsi sadjerejci kronovine Kranjske, da poleg svežega sadja razstavijo tudi posušeno sadje (četudi lansko), potem sadno (jabolčno in hrusevo) vino (v steklenicah ali v sodčkih) in pa razne žgane sadne pijače. Odbor je nadalje poskrbel, da se bodo na razstavi videli tudi sadne konzerve. Naposled je odbor povabil tudi nekatero tovarne, da razstavijo v stroko

*) Pri nas Slovenih se žal še marsikaj drugega dobrega ni ukoreninilo, zato smo še „za sto let nazaj!“ — Op. ur.

sadjarstva spadajoče stroje, kakor stiskalnice, sušilnice, vrtno orodje itd.

Na razstavi se bodo delila odlikovanja prve, druge in tretje vrste v svetinjah in diplomah.

Da bode odhodu mogoče ves razstavni material dostojno razrediti, so razstavljavci in njih poverjeniki naproseni, da doposljejo zglasilne pole zanesljivo do 1. septembra t. l. Sadje itd. naj se doposlje osem dni, v skrajnem tri dni pred otvoritvijo razstave, v postnih pošiljavah po 5 Kg. više. Bližnji razstavljavci zamorejo poslati neposnim potom in sicer naravnost v razstavno poslopje. Kar bode sadja zrelega po otvoritvi razstave, se zamore od 17. sept. dalje doposljati vsaki dan brez ovire.

Natančnejši program razstave se pričebi pozneje.

Vse dopise in pošne pošiljave je nasloviti na „Odbor sadne razstave v Radovljici“; kdor pa želi ustmenih pojasnil, naj se blagovoli obrniti do predsedništva pripravnega odbora, Glavni trg šte. 37 v Radovljici.

Vsem častitim izvenkranjskim obiskovalcem razstave je še pripomniti, da se jim z obiskom razstave nudi ugodna prilika, da obiščejo ob enem le eno uro od Radovljice ležeči slavni Bled.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid tabila le

**Kathreinerjev o
Kneippovo sladno kavo**

kot primer vsake
druge kave pijati.

Močno in dobro ohranjeno žensko kolo

se prodá po nizki ceni. Pojasnila daje
poštni urad v Šempasu.

8 lepih konj

= ogrske pasme

ima na prodaj

= Josip Ušaj =

v Gorici, Tržaška ulica št. 13.

Konji so za vsako rabo, dobri
za voziti in dirjati.

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih
nervoznih boleznih, naj zahteva knjižo o
o teh boleznih. Dobiva se zastoj in
franko v priv. Schwann-Apoteke,
Frankfurt a. M.

Mirodilnica

Karol Volpis

Gorica, Gosposka ulica št. 15. (v lastni hiši)
nasproti „Trem kronam.“

Velika zaloga

barv, mirodil, kemičnih izdelkov, port-
landskega in roman cementa iz tovarne
Egger & Lütthi Kusstein, Tirolsko.

Vse po najnižjih cenah.

Andrej Fajt pekovski mojster

v Gorici Corso Franc. Glav. št. 2.

filijalka v isti ulici št. 20.

Sprejema naročila vsakovrstnega
peciva, tudi najfinejšega, za nove
maše in godove, kolače za bir-
mance, poroke itd. Vsa naročila
izvršuje točno in natančno po želji
naročnikov.

Ima tudi na prodaj različne moko,
fino pecivo, fina vina in likerje
po zmernih cenah.

Za veliko noč priporoča goriško
pince, potlice itd.

Anton Krušič

trgovec in krojaški mojster
Corso Giuseppe Verdi št. 33

== priporoča ==

ravnokar dospelo sveže
blago za poletna doba.

Ima zalogo gotovih
oblek

za vsak stan.

Sladočarica (sirup)

Tamarindo

pripravljen v kemičnem laboratoriju
LEKARNE CRISTOFOLETTI.

Najboljša higijenična in
okrepčevalna pijača

v poletnem času.

Cena steklenici 80 vin.

Prosiva zahtevati listke!!

Največja zaloga vseh stavbnih potrebščin, kakor:
cement, stavbne nastelje, vsakovrstne okrove, železje,
strojna okna, cevi za stranišča itd. Imamo v zalogi
orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovečih
tovarn. Opozarja na svojo bogato izber

**kuhinjskega in hišnega
orodja, pečij, štadil-
nikov** po brezprimerno
nizkih cenah.

Konjedic & Zajec v Gorici
Največja trgovina z železjem
pred nadškojto št. 11.

Edina zaloga
stavbnih potrebščin
v Gorici.

Pocinkana žica
za vinograde po znižanih cenah!

Pozor!

Eno krono nagrade

izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrditvili
najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri
naju za 100 K blaga.

Prosiva zahtevati listke!!

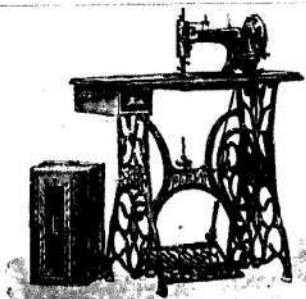
Odlikovan fotografski atelje

Anton Jerkič

Gorica, Gosposka ulica št. 7. II. nadstropje
je največji in najmodernejše urejen atelje na Primorskem.
Izvršitev fotografij vseh vrst je neprekosljiva.
Na razpolago je neštivilno pohvalnih pisem.
Cene nižje kakor pri konkurentih.

Pfaff-ovi šivalni stroji

so najbolji.

To sliši kupec sicer o vsakem izdelku in od vsakega agenta, ki navadno niti ne ve kaj je šivalni stroj, in še ne ve kako se upelje nit v šivalni stroj, tem manj kako isti šiva, toda mi smo po naši več kot 20-letni poskušnji raznih tovarniških strojev se prepričali, da so res Pfaffovi šivalni stroji najbolj trpežni, ter se uverili da se ne dela z nobenim drugim strojem tako natančno kot s Pfaffovim.

Pfaffovi šivalni stroji delajo celo po 10-letni dobi še vedno brezšumno.
Pfaffovi šivalni stroji so neprekosljivi za domačo rabo in obrtne namene.
Pfaffovi šivalni stroji so posebno pripravni za umetno vezenje (recamiranje) ter se poučuje brezplačno.
Pfaffovi šivalni stroji prekosiyo na dobroti vsako tovarno. Jamči se za 10 let.

Nikar naj se ne zamudi pred nakupom ogledati Pfaffove šivalne stroje.
Zaloga Pfaffovih šivalnih in drugih strojev v Gorici via Municipio št. 1
SAUNIG & DEKLEVA.
Popravljalnica šivalnih strojev, dvokoles Nunska ulica 14

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo je sklenilo v skupni seji dne 28. nov. 1902. tako:

Hranilne vloge se obrestujejo po 4%, Stalne vloge od 10.000 kron dalje z odpovedjo 1 leta po dogovoru. Rentni davek plačuje pos. sama.

Posojila: na vknjižbe po 5%, na varščino ali zastavo 6%, na menice 6%. Glavni deleži koncem leta 5%, %.

Stanje 31. dec. 1903. (v kronah): Članov 1777 z deložni K= 123.644. — Hranilne vloge 1.416.573 66. — Posojila 1.471.650 42 — Vrednost hiš 162.162 93 (v resnici so vredne več). — Rezervni zalog 70.125 85.

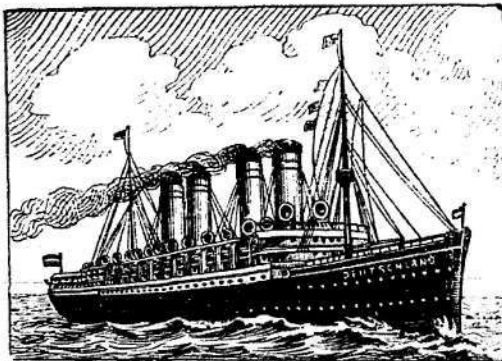
Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar.

Telefon št. 79.

Sedaj gld. 60

zelo znižane
vozne cene v

Ameriko

Prej gld. 105

Ravno ista
voznja in po-
strežba
kakor prej

Iz Ljubljane v Novi-York samo gld. 60

s prosto dobro hrano že v Hamburgu

v dežele: Pennsylvania, Ohio, Illinois, Minnesota, Montana, Californija itd. toliko višje kolikor je tarifna cena po ameriški železnici; s priznano najboljšimi parniki družbe

Hamburg - Amerika Linie

Kdor je odločen potovati in da se mu dober prostor preskrbi, naj pošlje 20 kron are na moj naslov:

Fr. Seunig — Ljubljana, Dunajska cesta 31.

Anton Ivanov Pečenko — Gorica

Velika zaloga

pristnih belih in črnih vin iz lastnih in drugih priznanih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 l naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Zaloga piva

„Dolniško družbo združenih pivovarjev Zalec-Laški Trg in plzenjskega piva „Pravdo“ iz slove: ceske „Měšanske pivovarne“.

Zaloga ledu, karerega se oddaja na debelo od 100 kg naprej.

Cene zmerne. Postrežba poštna in točna.

V Ameriko potujoči

naj se blagovolijo obrniti na

Agenturo Zwilchenbart

v Buchsu ali Baslu (Švica)

Havre - New York.

Vožnja čez morje samo 6 dni.

Na vsako vprašanje daje se kretom pošte in brezplačno odgovor in pojasnila.

Eksport **Mizarska zadruga** Eksport

v Gorici — Solkanu

vpisana zadruga z omejenim jamstvom

tovarna s strojevnim obratom na parno in vodno silo
naznanja, da izdeluje

najrazličnejša pohištva

vseh slogov

ter sprejema v delo vsa večja stavbena dela.

Podružnica v Trstu Via di Piazza vecrala 1. Zastopstvo v Spiljetu ter Orizantu.

Cene zmerne, delo lično in solidno.

Christofle & Co.

c. in kr. dvorni založniki

Heinrichhof Dunaj I. Opern Ring 5.

Teško posrebrnjeno

namizno orodje in posodje vseh vrst
(žlice, vilice, noži itd.)

Pripoznanji najboljši izdelki izredne trpežnosti.

Največja izbira najlepših modelov.

Ilustrovan cenik na zahtevanje.

Vsi Christoflovi izdelki imajo v jamstvo svoje izvirnosti vtisneno gornjo varnostno znamko in ime Christofle.

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo

Varstvena znamka.

z znamko „JELEN“.

Ono je zajamčeno čisto in brez vsake škodljive primesi. Pare izvrstno. Kdor hoče dobiti zares jamčeno pristno, perilu neškodljivo milo naj dobro pazi da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“.

Georg Schicht Aussig a. E. — Največja tovarna te vrste na evropskem ozemlju!

Dobiva se povsod!

Zastopnik: Umberto Bozzini — Gorica, Stolna ulica št. 9.